

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Бургас, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Павел Ал. Ханджиев Въззивно търговско дело
№ 20222001000001 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от “П. и.” АД, ЕИК *****, срещу Решение № 306 от 30.09.2021 г., постановено по т.д. № 446/2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас.

С обжалваното решение са отхвърлени исковете на “П. и.” АД против “П. и.” АД при участието на трето лице-помагач на страната на ответника – Д. ИВ. ИВ. за обявяване нищожността поради симулация и противоречие със закона на апорт, вписан в търговския регистър под № 20110907113940 на 07.09.2011 г., а в Службата по вписванията при Районен съд – Несебър на 24.11.2017 г., в частта, с която ищецът е внесъл в капитала на ответника 32 недвижими имота, подробно описани.

Въззивникът “П. и.” АД поддържа, че решението е необосновано, постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила и неоснователно. Апортът бил нищожен на основание чл. 26, ал. 2 ЗЗД, тъй като липсва воля на вносителя-собственик на апортираните имоти за внасянето им в капитала на търговското дружество. Процедурата била опорочена и не било взето валидно решение за увеличаване на капитала и издаване на акции срещу привнесения капитал. Не били спазени разпоредбите на ТЗ и Устава на акционерното дружество, тъй като представеният протокол по смисъла на чл. 232а ТЗ, т.е. решение на едноличния собственик на капитала, бил протокол с решение на Съвета на директорите, като никъде в него не било посочено, че взетите в него решения са такива по чл. 196 ТЗ във вр. с чл. 14 от Устава. Фактическият състав на апорта не бил завършен и процесните имоти не били извадени от имуществото на ищеца. Те останали в неговия патримониум. В

продължение на 5 години той ги е владял добросъвестно, така че била налице хипотезата за придобиване на имотите по давност на осн. чл. 79, ал. 2 ЗС. Вписването на апорта било извършено през 2017 г., като през 2012 г. било издадено обратно писмо, което доказвало неговата симулативност.

Иска се отмяна на обжалваното съдебно решение. Претендират се разноси. С въззивната жалба не са направени доказателствени искания. В проведеното открито съдебно заседание е поискано във въззивното производство да се съберат доказателства, които първоинстанционният съд не допуснал.

Въззиваемият “П. и.” АД (н), ЕИК ***, в срока по чл. 263 ГПК** е представил писмен отговор на въззивната жалба. Сочи се в него, че жалбата е недопустима, като подадена извън срока по чл. 259 ГПК. По същество жалбата се оспорва като неоснователна и необоснована. Въззивникът твърдял нови обстоятелства – нарушения при вземане на решението на “П. и.” АД (н) за процесния апорт и придобиване на процесните имоти на основание давностно владение, което твърдение било несъвместимо с предявените от него искове по чл. 26 ЗЗД. Иска се тази нови фактически твърдения и доводи да не се разглеждат от въззивния съд. Освен недопустими, твърденията за давностно владение били и неоснователни, тъй като „П. и.“ АД било страна по сделката, поради което не можело да се ползва от чл. 112 и чл. 113 ЗС и съответстващите им разпоредби на Правилника по вписванията.

От представените по делото доказателства – решение от 28.08.2011 г. на Общото събрание на “П. и.” ЕАД и декларация по чл. 73, ал. 1 ТЗ от Н. Б., се установявало, че бил изпълнен фактическият състав на процесния апорт. Не намирала приложение сочената от въззивника хипотеза на чл. 196 ТЗ, а тази на чл. 65, ал. 3, чл. 72, чл. 73 и чл. 193 ТЗ. Обжалваното решение било в съответствие с трайната практика на ВКС в смисъл, че нарушаването на изискванията, установени в закона относно вземането на предварително решение на Общото събрание на юридическо лице за разпореждането с недвижими имоти, е от значение само във вътрешните отношения между юридическото лице и неговия органен представител, но не и с третите лица. Процесното увеличаване на капитала на “П. и.” АД с непарична вноска на „П. и.“ АД било вписано в Търговския регистър под № 20110907113940, към него били представени всички изисквани документи, а в резултат на апорта ищецът придобил 194 000 броя обикновени поименни безналични акции от капитала на “П. и.” АД. Същият бил упражнявал правата си, които акциите му давали, като участвал и гласувал на проведените през 2011 г., 2013 г. и 2016 г. Общи събрания на дружеството.

Оспорва се твърдяната симулативност на апорта. Издадената от Н. Б. декларация (обратно писмо) удостоверявала единствено авторството на изявленията, направени в нея, тъй като нямала достоверна дата и се опровергавала от събраните по делото писмени доказателства. Транслативният ефект на сделката настъпил от момента на вписване на

апорта в Търговския регистър през 2011 г., тъй като били спазени всички изисквания на закона.

Иска се потвърждаване на обжалвания съдебен акт. Претендират се разноски.

Третото лице-помагач Д.И. е представил писмен отговор на въззивната жалба, с който излага аргументи, че собствеността на процесните имоти е придобита от него след изтичането на петгодишния период на придобивната давност в ЗС, като придобиването е станало по специалния ред на чл. 717 и сл. ТЗ. Сочената от въззивника декларация (обратно писмо) от 10.08.2012 г., издадена от представляващия дружеството Н. Б., била неотнормима към спора и не следвало да се кредитира от съда. Същата нямала доказателствена сила относно съдържанието си съгласно чл. 180 ГПК, а освен това нямала достоверна дата и била създадена само за целите на този процес. Тя се опровергавала от писмените доказателства по делото, в т.ч. и от други две декларации с нотариална заверка на подписа от същия автор – Н. Б., с които било дадено писмено съгласие за апорта и съответно – потвърдено придобиването на 194 000 броя акции. Иска се потвърждаване на обжалваното решение. Претендират се разноски.

Апелативен съд - Бургас, като взе предвид изложените съображения и доводи на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване, и отговаря на изискванията на закона за редовност, поради което с определение от 10.01.2022 г. е допусната за разглеждане по същество. Неоснователно се твърди от въззиваемия, че жалбата е просрочена. Обжалваното решение е съобщено на ищеца на 11.10.2021 г., а жалбата му е изпратена по пощата на 25.10.2021 г., т.е. в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК.

Бургаският окръжен съд е бил сезиран с искиви претенции от “П. и.” АД против “П. и.” АД (н). В производството е участвало трето лице – Д. ИВ. ИВ., помагач на страната на ответника.

Ищецът “П. и.” АД изложил твърдения, че е направил непарична вноска (апорт) в капитала на дружеството-ответник “П. и.” АД (н) на 32 недвижими имота, подробно описани. Апортът бил направен за увеличаване на капитала въз основа на решение на едноличния собственик на капитала “П.” АД. Срещу апорта ищецът придобил 194 500 обикновени поименни безналични акции, всяка с номинал от по 100 лв. Апортът бил нищожен като симулативен и поради противоречие със закона. Изпълнителният директор на дружеството-ищец с нарочна декларация от 10.08.2012 г. (“обратно писмо”) заявил, че представената декларация по чл. 73, ал. 1 ТЗ е симулативна и той не е желал последиците от апорта. Наред с това липсвало взето решение по чл. 236 ТЗ от съвета на директорите на дружеството-ищец за разпореждане с имотите.

Представеният протокол от заседание на СД от 26.08.2011 г. бил неавтентичен, тъй като не бил подписан от посочените в него членове. (Всички останали факти и обстоятелства, с които ищецът обосновава тезата си в писмени защиты и във въззивната жалба, са заявени несвоевременно, преклудирани са и съдът не ги обсъжда.) Ищецът поискал на тези основания апортът на имотите да се обяви за нищожен.

Ответникът “П. и.” АД (н) оспорил исковете. Възразил, че фактическият състав на апорта е осъществен, като наличието на решение по чл. 236 ТЗ не е част от него. Възразил, че “обратното писмо” на изпълнителният директор не носи достоверна дата, не е надлежно адресирано и не установява симуляция. Поискал отхвърляне на претенциите на ищеца.

Третото лице-помагач оспорило исковете.

С обжалваното решение исковете са отхвърлени изцяло.

При извършената служебна проверка съобразно с правомощията си по чл. 269 ГПК съдът констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. **По съществото на спора решението е правилно и настоящият въззивен състав на осн. чл. 272 ГПК препраща към мотивите му, които изцяло споделя и не намира за нужно да повтаря.** В допълнение и по повод конкретните оплаквания на въззивниците:

Апортът не е нищожен поради липса на съгласие и поради нарушение на закона на осн. чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД.

Твърди се липса на съгласие на апортиращото дружество. Съгласието дружеството-ищец да направи непарична вноска в капитала на дружеството-ответник е изразено от неговият изпълнителен директор, който по силата на закона и устава го представлява пред третите лица. При дадено съгласие на органичния представител на дружеството решение на ОС или на СД не е необходимо условие за действителност на разпоредителна сделка с недвижим имот, собственост на дружеството – ТР № 3/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Съгласието е изразено с декларация на изпълнителния директор Банев на осн. чл. 73, ал. 1 ТЗ от 01.09.2011 г. с нотариална заверка на подписа. Твърдяната симулативност на този едностранен акт не е доказана в процеса от страната, която я твърди – ищеца. Представената декларация от 10.08.2012 г. не се явява “обратно писмо” по смисъла, който влага в това понятие правната доктрина и съдебната практика. Най-често обратно писмо се съставя с цел разкриване на симуляция при двустранните сделки. Подписва се от двете насрещни страни и по този начин се удостоверяват техните действителни намерения при сключване на сделката. Дискусионно е дали към едно едностранно волеизявление, като обсъжданата декларация по чл. 73, ал. 1 ТЗ, което самостоятелно не поражда, изменя или прекратява права и задължения, могат да се отнесат правилата за привидните (симулативни) сделки с оглед разпоредбата на ч. 44 ЗЗД. Ако се приеме, че такова едностранно волеизявление може да бъде нищожно като симулативно, то да да бъде разкрита привидността му, е необходимо изявлението на автора на

волеизявлението, което цели разкриване на симулацията, да има достоверна дата, чрез която да става несъмнено каква е била действителната воля към момента на симулативното изявление. При липса на достоверна дата изявлението, озаглавено “обратно писмо”, не може да бъде противопоставено на третите лица и от него авторът му не може да черпи благоприятни за себе си последици. Следователно няма основания за извод, че липсва съгласие на органичния представител, дадено с декларация по чл. 73, ал. 1 ТЗ, а оттам – че липсва съгласие за апорта като сделка. Заявеният с декларацията от 10.08.2012 г. “отказ от изразеното съгласие” не е произвел правно действие, тъй като този момент апортът е бил вписан в търговския регистър.

Въпросът дали за процесния апорт е взето решение от СД, е без значение за действителността му. Вярно е, че съгласно чл. 236, ал. 1 ТЗ уставът може да предвижда, че определени сделки ще се сключват само след предварително разрешение на НС, респ. на СД. Когато това правило е нарушено и сделка от този вид е сключена без санкция от СД, съгласно изричната разпоредба на чл. 236, ал. 4 ТЗ сделката е действителна, но лицето, което я е сключило, отговаря пред дружеството за причинените вреди. Това означава, че независимо от това дали са били налице предпоставките по чл. 236, ал. 1 - 3 ТЗ, дали действително липсва решение на СД и дали това решение е нищожно или не, апортът не е нищожен, както поради липса на съгласие, така и поради нарушение на закона. Ако решение на СД е било необходимо според устава, дружеството може в отделен процес да търси отговорност за вреди от изпълнителния директор. След като сделката не би могла да е недействителна поради липса на решение на СД, поисканите от ищеца доказателства, насочени към установяване авторството на подписите под протокола и провеждането на заседание на СД, са без правно значение, поради което не са допуснати както в първоинстанционното, така и във въззивното производство. Без значение за действителността му е и счетоводното отразяване на апорта, поради което не е допуснато по делото изследване на въпроса чрез експертиза.

Оплакванията и аргументите във въззивната жалба, свързани с придобиването на имотите по давност от дружеството-ищец, не следва да се обсъждат, тъй като нямат общо с предмета на делото.

Предявените иски са неоснователни. Тъй като крайните изводи съвпадат с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба е неоснователна и обжалваното решение следва да се потвърди изцяло.

Поради изхода на делото въззиваемият “П. и.” АД (н) има право на разноски за въззивното производство в размер на 1824 лв., платен адвокатски хонорар, съобразно с представения списък по чл. 80 ГПК и договора за правна помощ. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като хонорарът е в минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 на ВАС.

Искането на третото лице-помагач да присъжда на разноски е

неоснователно – чл. 78, ал. 10 ГПК.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 306 от 30.09.2021 г., постановено по т.д. № 446/2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас.

ОСЪЖДА “П. и.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ф.Ж.К. № 20, ет. 12, да заплати на “П. и.” АД (н), ЕИК *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. Н. Р. № 55, ет. 1, сумата 1824 лв. – разноси за въззивното производство.

Решението е постановено при участието Д. ИВ. ИВ., ЕГН *****, от гр. София, бул. В. № 192, вх. А, ет. 6, ап. 14, в качеството на трето лице-помагач на страната на “П. и.” АД (н).

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____